

TEREZA HERZOGOVÁ

v
TANEČNICE

ROMÁN

motto

Tanečnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Tereza Herzogová
Tanečnice – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TANEČNICE

TEREZA HERZOGOVÁ

▼
TANEČNICE

R O M Á N

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Tereza Herzogová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6080-1

ISBN e-knihy 978-80-267-6081-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-6087-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-6088-7 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

*„Přítel je člověk, který zná melodii tvého srdce,
který ti ji předzpívá, když ji zapomeneš.“*

(Albert Einstein)

1.

OVERTURA

Hněv

Táňa se zarazila uprostřed pohybu. Stála na otřískané židli jako socha na piedestalu a místo meče třímala v ruce tříbarevnou prachovku. Zaujatě naslouchala hudbě, která se linula z reproduktoru v rohu obchodu. Pokaždé ji tenhle Bachův temperamentní dialog dvou houslí dokázal ohromit. Z přátelské konverzace smyčců se postupně stávala štekavá hádka rivalů. Nástroje se začaly předhánět a soupeřit, v živém tempu se překřikovaly, hádaly, disputovaly, burácely a následně se znovu usmířovaly v něžném largu.

Mistr už svůj *Koncert pro dvě housle v d moll* nestihl dovyprávět, protože v reprobodně to zapraskalo a vzápětí se z ní ozvalo syrové zakvílení elektrických kytar. Ziggy si za pultem spokojeně mlaskl a Táňa se pohnula. Vědomí jí sletělo z hudebního nebe do pozemských nížin a teprve teď si uvědomila, nad čím to vlastně celou dobu drží prachovku. Uvědomil si to i Ziggy, protože v následujících třech sekundách se vymrštil zpoza pultu do prostoru obchodu jako prasklá struna.

„Ať tě ani nenapadne sáhnout na toho fendera!“

Táňa se pomalu otočila, ale ruka s prachovkou zůstala na místě. Visela nad inkriminovanou kytarou jako Damoklův

meč. Ziggy mu ten pohled očividně vůbec nedělal dobře. Odhrnul si ze zpoteného čela patku tmavých vlasů a vztekle se kousl do rtu.

„No tak dobře, ať je teda po tvým!“ vyštěkl. „Přidám ti k platu dva litry měsíčně, ale nebudeš tu už pouštět to zatracený barokní fidlání!“

„Platí,“ souhlasila Táňa a seskočila z židle. „A nechceš mi už konečně říct, co je na tý kytaře tak zvláštního? Nesmím s ní hýbat, nesmím ji prodat ani z ní nemůžu utřít prach. Skoro se v její blízkosti bojím dýchat.“

Ziggy se rozhlédl, jako by se chtěl přesvědčit, že v obchodě s hudebninami kromě nich opravdu nikdo není. Pak přistoupil k Táně tak blízko, že si mohla detailně prohlédnout jeho tvář rozbombardovanou ěolíčky po nějaké velmi agresivní formě akné. Zasněně se zadíval na zaprášeného černého fendera usazeného ve vysokém stojanu, kolem kterého bylo rozmístěno přehnaně moc cedulek s nápisem *Nesahat*. Ve skutečnosti toto upozornění sdělovalo, že v případě přiblížení zákazníka ke kytaře na kritickou vzdálenost dojde ke spuštění bezpečnostních prvků v podobě alarmu, nepřítelného Ziggyho a násady od koštěte.

„Už je to tak dávno,“ pronesl pateticky. „Tak dávno, co si na tuhle kytaru zahrál sám velkej *Dejvid*.“

„David? David Garrett?“

„David Bowie!“

„Aha,“ přikývla Táňa opatrně. „A jak to víš?“

„Byli jsme tam, já a Speedy Gonzales. Na tom koncertě, kdy u nás hrál naposled. Byl horkej červen a Speedy tam měl svoji kytaru. Tahal ji s sebou tenkrát všude. Davida už tou dobou požírala zevnitř rakovina, jenomže to ještě nikdo nevěděl, a tak po padesáti minutách zpívání slezl z pódia úplně vyřízenej. Pořadatel nám oznámil, že máme jít domů. Speedy

to nějak nemohl rozdejchat a šel se vychcat, jenže v tom labyrintu holešovický arény zabloudil a s fenderem přes rameno narazil na Bowieho. Ten mu vzal kytaru a zabrnkal na ni svýho *Starmana*.“

Táňa pochybovačně nadzvedla obočí. „A proč na tý kytáře chybí struna?“

„Ta právě praskla Bowiemu, když na ni hrál. A jak mu sjela ruka, škrábnul nehtem do kytary.“

„Jasně. A já hraju v orchestru se Šporclem a moje nejlepší kámoška je Björk,“ ušklíbla se Táňa.

Majiteli hudebnin přeběhl přes zdevastovanou krajinu tváře dotčený výraz. „To chceš říct, že lžu?“ obořil se na ni.

„Chci říct, že jste byli pod parou a ten tvůj Speedy Gonzales si to celý vymyslel.“

„Ha, a co je tohle?“ Ziggy vytáhl trumf z rukávu a ukázal špičatým prstem na malý vryp ve dřevě kousek od snímačů. „Autentickej otisk drápu Davida Bowieho!“

„Už jenom to, že by vás pustili na jeho koncert s elektrickou kytarou, je naprostej nesmysl,“ odmítla jeho tvrzení Táňa a začala oprašovat řadu kytar zavěšených ve stojanech.

„Jenže tohle bylo v roce dva tisíce čtyři, holčičko,“ zakrálal Ziggy. „To nebylo jako dneska, kdy tě na koncert nepustí ani s dětskou plastovou pistolkou.“ Pak zjihl v obličejí a opět se zasníl. „Pořád vidím ty jeho oči – jedno modrý a druhý hnědý, jak se ze všech sil snaží překonat bolest. Několikrát musel z pódia odejít, ale pak se zase vrátil, aby nám dál zpíval...“

„Jenže David Bowie už definitivně dozpíval a mně padla, takže jdu,“ shrnula znuděně Táňa.

Ziggy se k ní naposled důvěrně naklonil. „Víš, on nezemřel. On jen... odešel domů,“ zašeptal tajemně a prstem ukázal ke stropu.

— - —

Když Táňa o několik minut později vypadla z obchodu ven, slunce se ještě houपालo vysoko nad Plzní. Bylo po šesté a v ulicích dozníval ruch všedního dne. Ve vzduchu voněl chmel z nedalekého pivovaru a mísil se se všemi vzrušujícími vůněmi pozdního léta, které lákaly k toulkám po rozpáleném městě.

Jenže dnes na toulání nebyl čas. Táňa si hodila na záda pouzdro s houslemi, nasadila si helmu a nastartovala. Otřískaná yamaha spokojeně zavrčela a Táňa ucítila mezi nohama příjemné vrnění motoru. Pomalu projížděla ulicemi a přemýšlela o svém zaměstnavateli. Měla radost, že se jí ho konečně podařilo přimět ke zvýšení platu. Dvě tisícovky měsíčně se hodí a ona bude schopná o něco víc našetřit. Pak si vzpomněla na těžko uvěřitelnou historku o černém fenderu. Ziggy byl pošuk, o tom nebylo pochyb, na druhou stranu jí práce u něj vyhovovala. Většinu času trávil zalezlý ve sklepě, kde opravoval nástroje pro zákazníky nebo vymýšlel písňové texty plné strašidel a trpaslíků pro svoji folk-punkovou kapelu. Ale co bylo nejdůležitější – na nic se neptal. Nevyptával se na Tánin osobní život, na její blbý náladu, ani – a to bylo hlavní – na její minulost. Když mu prozradila, že hraje v orchestru, připadalo mu to nejspíš natolik odpudivé, že detaily jejího života už nikdy víc rozebrat nechtěl. A Táňa moc dobře věděla, že čím méně o ní lidé vědí, tím je to pro ni bezpečnější.

Podařilo se jí najít volné místo přímo před Měšťanskou besedou. Zaparkovala a energicky vešla do honosné budovy v novorenesančním stylu. Minula secesní kavárnu, prošla diváckou šatnou a vystoupala po hlavním schodišti do foyer před Velkým sálem, kde už postávalo několik hudebníků. Koncertovala tu už mnohokrát, ale pokaždé ji secesní výzdoba budovy okouzila. Zaprášené hudebniny U Ziggyho se v ní jako mávnutím kouzelného proutku rozplynuly a Táňa si náhle připadala jako Popelka na plese.

Zamířila vchodem do šaten pro účinkující a rychle se převlékla. Seprané džíny a tričko nacpala do batohu a místo nich si oblékla černé jednoduché šaty nad kolena. Krátké, světle oříškové vlasy si zlehka přejela gelem, aby zůstaly tam, kde mají, a zadívala se na sebe do zrcadla. Přišlo jí, jako by se na ni z odrazu náhle díval někdo úplně jiný.

Když s houslemi v ruce vyšla ze šatny, srazila se na chodbě s šéfdirigentem orchestru.

„Tak jak jsi dopadla s filharmonii?“ vyzvídal Štěpán Sláma a usmíval se na ni od ucha k uchu.

„Nijak,“ odpověděla Táňa vyhybavě. „Nemám prý potřebný vzdělání.“

„To jsou pokrytci. Vždyť na sobě makáš a vyhrála jsi několik soutěží! To jim nestačí? Takovej talent, jako seš ty, budou jen těžko hledat.“

Táňa odevzdaně pokrčila rameny. O marném pokusu dostat se do prestižní pražské filharmonie se jí příliš mluvit nechtělo. Už si zvykla, že život prostě není fér, a pokud jí na hlavu spadne hovno, obvykle po něm budou následovat další. Nedalo se s tím nic dělat a nemělo smysl nad tím lamentovat.

„Kdybys to někdy chtěla probrat...“ nadhodil opatrně Štěpán a Táňa po něm blýskla plachým pohledem. Tušila, že se mu líbí. Ani on nebyl k zahození – pohledný pětatřicátník, o kterém se v hudebních kuloárech šušovalo, že je vycházející dirigentskou hvězdou. A přesto byla vděčná, když se ve dveřích zjevila netrpělivá produkční s prosbou, že se mají jít připravit. Táňa se jen omluvně pousmála a byla ráda, že mu nemusí odpovídat. Že si nemusí hledat nové výmluvy.

Velký secesní sál s balkonem byl plný do posledního místa. Na koncerty v rámci *Barokního léta* chodilo vždycky hodně posluchačů. Táňa si zaklínila housle pod bradu a těkala očima

po řadách diváků, kteří se pomalu usazovali. Prstem doladovávala struny a cítila, jak se jí zmocňuje tréma. Věděla, že je to jen dočasný pocit.

Přelétla očima celý orchestr, který čítal přes padesát hudebníků. Táňa, která hrála první housle, měla s několika dalšími hráči vyčleněné čestné místo v pravé přední části. Po její levé ruce následovaly druhé housle, violy a violoncella, za nimi ve druhé řadě klavír, klarinety, flétny, fagot, hoboj a kontrabasy. Celý orchestr pak uzavíraly tympány a bicí. Vpředu celému tělesu vévodil šéfdirigent Sláma. Ten dal právě pokyn, že Händelovo *concerto grosso* může začít. Táňa uchočila smyčec a na vteřinu zavřela oči. Dirigent máchl rukou a hudebníci spustili.

Pomalé věty střídaly svižné a Táňa pozorně sledovala Štěpánův koncentrovaný, lehce zamračený výraz. Jeho šlachovité ruce pevně udržovaly celý orchestr v chodu. Táňu už pohled do hlediště neděsil, ba naopak – zdálo se jí, že s každým tahem smyčce se od něj odpoutává, stoupá kamsi nad něj, stále výš a výš, až se dotýká nástropní malby a celý sál i sebe samu pozoruje z ptačí perspektivy. Jako už tolikrát ji ovládl pocit, že ji barokní hudba odnáší kamsi pryč. Do jiného světa, do jiného století.

A právě ve chvíli největší koncentrace a euforie ho spatřila. Seděl ve třetí řadě a Táňa se v pouhé šestnáctinové notě propadla z nebe do pekla. Na okamžik vypadla z rytmu, ale i to stačilo, aby po ní vedle sedící houslista šlehl nervózním pohledem. Cítila, jak se jí v jediném okamžiku rozklepaly nohy, a rychle se snažila potlačit paniku, která jí ochromila tělo.

Třeba to není on, uklidňovala se v duchu a snažila se soustředit na dirigentovy ruce. Nepamatovala se, že by Viktor někdy holdoval vážné hudbě. Jenže byla to už spousta let a lidi

se mění... Kolik mu dnes vlastně může být? Jak vypadá? A co by tu dělal? Opravdu by ho poznala? A poznal by on ji? Hlavu jí zaplavil proud otázek. Oči ji neposlechly a znovu se zatoulaly k muži ve třetí řadě. V přítomném hledišti mu odhadovala něco mezi čtyřiceti a padesáti. Měl tmavé krátké vlasy, pronikavé oči a ostře střižený knírek i bradku. Stejně jako Viktor. Táně se zpotily prsty a cítila, že se jí hraje čím dál obtížněji. Blížilo se její sólo. Věděla, že se musí stoprocentně soustředit, jenomže právě teď v ní všechno vřelo.

A tak zatnula zuby a udělala to jako vždy, když se chtěla ztratit démonům ve své hlavě. Zavřela oči a splynula s tóny. Všechny emoce – hněv, nenávist, bezmoc i ty ostatní, ukryté kdesi vzadu v její hlavě, jejichž existenci jednoduše popřela, transformovala v hudbu.

V plné palbě ji to sejmulo až ve chvíli, když pozdě večer po koncertě zaparkovala svoji yamahu před oprýskaným činžákem, který se nacházel v zátopové čtvrti kousek od centra města.

„Dlužíte mi nájemný za minulej měsíc,“ spustila na ni ženská v legínách a triku s leopardím vzorem, která před domem venčila vypelichanou čubu.

„Pošlu vám je dneska,“ zamumlala Táňa nepřítomně a zamířila k domovnímu vchodu.

„Taky si na vás stěžujou další nájemníci,“ dodala ženská jedovatě a vyfoukla kouř z cigarety.

„Proč?“ otočila se Táňa.

„Kvůli tomu vrzání. Pan Ženíšek, co bydlí pod váma, neslyší večer ani televizi.“

„Dodržuju stanovený noční klid,“ odsekla Táňa unaveně. „A navíc – nejsem v tomhle baráku jediná, kdo si tu občas vrzne a je slyšet na celej barák.“

Extravagantní domovnice vypadala, jako by ji v ten moment někdo polil ledovou vodou. Táňa nečekala, až se z utrpeného šoku vzpamatuje, a rychle zapadla do dveří. Svižně se pustila do schodů a musela se pousmát. Asi to přehnala, jenže něco podobného chtěla domovnici vpálit už dávno.

Zamkla za sebou dveře podkrovního bytu, který tvořila jediná místnost, a pouzdro s houslemi položila na stůl. Pak zamířila k lednici a vytáhla z ní zpola vypitou lahev bílého vína. Nalila si skleničku a otevřela okno. Malý byt naplnil svěží noční vzduch. Táňa si sedla na nízký parapet a zamyšleně pozorovala střechu protějšího domu s volskými oky, staré dláždění dole na ulici, oprýskané zdi, stromy porostlé břečtanem a zelené lampy. Bydlela tu už sedmým rokem, a zatímco se okolní Plzeň neustále proměňovala jako obří metamorfující organismus, v téhle čtvrti se zastavil čas. Kolem tichých zákoutí tu stály staré domy, které už nikdo neopravoval, protože vždy jednou za čas přišla velká voda a poničila je. Za blízkými střechami se v měsíčním světle leskla řeka překlenutá mostem, pod kterým se scházeli feťáci a bezdomovci a který spojoval ponurou a utopenou čtvrť se zářícím centrem velkoměsta.

Kdesi dole se najednou ozvaly hlasité rány. Zněly, jako když někdo mlátí kladivem do zdi. Brzy nato je doprovodil ženský hlas. Vzdychání a sténání plynule přešlo v ječení, připomínající vraždění z béčkové detektivky. Táňa obrátila oči v sloup a zalétla pohledem k houslím. Pak ale nápad zavrhla – sice by měla trénovat, jenže nechtěla dělat domovnici a jejímu nabíječi hudební doprovod. A tak si raději nasadila sluchátka a vzdechy i rány rázem zanikly v Bachových fugách. Lehla si na postel a s očima přilepenýma na plesnivém stropě přemýšlela, jestli ten muž, kterého dnes viděla v koncertním sále, byl skutečně Viktor.

Pýcha

Podpatky černých lodiček ve svižném tempu klapaly o dláždění. Pak na okamžik zpomalily, jako by je něco vyvedlo z míry. Na dva až tři nádechy se zastavily docela a pak se bez varování rozběhly po parkovišti.

„Zatraceně!“ ulevila si Klaudie a kopl špičkou boty do prázdné pneumatiky svého nablýskaného bílého volva. Vztekla oběhla auto a došla k zoufalému zjištění, že jedna rezerva pod kufrem jí nebude nic platná. Vypuštěná byla všechna čtyři kola.

Kdo to mohl udělat? přemýšlela rozlíceně. Někdo z jejích studentů? Nebo ta protivná nová kolegyně, co učí *moderní hudební směry*? Vůbec by ji to u ní nepřekvapilo. Klaudie zaúpěla a podívala se na hodinky. Šance, že by se v tuhle dobu dostala od univerzity na Hlavní nádraží a stihla rychlík, který by ji dopravil do Plzně včas, se pohybovala v záporných číslech. Na jehlových podpatcích se rozběhla směrem k silnici, pevně rozhodnutá chytit si taxík.

„Chci keš předem,“ žvýkl taxikář, když mu Klaudie celá udýchaná vskočila do vozu a vyštěkla na něj místo určení.

„Vypadám snad jako někdo, kdo nemá peníze? A šlápnete na to!“ křikla na něj.

Taxikář chtěl něco namítnout, ale když uviděl její výraz, rozhodl se to protentokrát risknout. A tak jen znovu přežvýkl a rozjel se vstříc pražské odpolední špičce. Teprve když vjeli na dé pětku směrem na Plzeň a Klaudie se na sedadle spolujezdce trochu uvolnila, vzal si taxikář novou žvýkačku a odvážil se na ni promluvit.

„Někdo vás nasral?“

„Jo. Nějakej hajzl mi propíchal gumy. Všechny,“ ulevila si.

„Jestli to nebyli ty ekoteroristi,“ řekl taxikář. „Pošuci, co běhají po Praze a propichují dieselovým esúvéčkám

pneumatiky. Kvůli emisím, víte? SUV jsou prej horší než celý letecký průmysl.“

Klaudie pohodila hlavou. „Na to kašlu.“

„Mně už na taxíku propíchlí gumy třikrát.“

„A co jste dělal?“

Taxikář k ní tajemně natočil plešatou hlavu. „Jel jsem metrem. Žvejkačku?“

Na kurz přiběhla na poslední chvíli. Andy i většina účastníků už byli v sále. Klaudie si vzpomněla, že se jí včera telefonicky přihlásil nový pár. Letní workshopy už byly téměř u konce, ale tihle si to prý chtěli vyzkoušet a od září začít navštěvovat pravidelné kurzy. Rozhlédla se po sálu a hledala neznámé tváře. Dvojice stála až úplně vzadu. Vysoký okatý brunet a kapesní pihovatá zrzka. Martin, vzpomněla si Klaudie. Jméno zrzavé slečny si nepamatovala. Klaudie si ji v duchu pojmenovala jako *Ustřelený kecky*. Nenápadně si nový pár měřila a odhadovala, jestli mají se swingem nějakou zkušenost. Po letech, kdy se pohybovala mezi swingaři, už dokázala lidi „od fochu“ odhadnout. U velké části z nich se taneční styl stal i způsobem života. Tihle dva ale vypadali jako swingem nepolíbení.

Andy třikrát tleskl, aby účastníky upozornil, že se bude začínat. Nebylo to ani třeba. Jakmile se totiž Klaudie postavila doprostřed zrcadlového sálu, okamžitě na sebe strhla veškerou pozornost.

„Vítám vás na předposledním letním swingovém workshopu.“ Usmála se na ně, aby prolomila chladný autoritativní dojem, kterým obvykle působily její pevně semknuté rty a přísný výraz. „Dnes se spolu naučíme choreografii ve stylu *lindy hop*. S Andym vám nejprve předvedeme, jak by měl celý tanec vypadat, a pak si rozebereme jednotlivé kroky.“

Pustila z přehrávače houpavou swingovou melodii a zavěsila se do svého tanečního partnera. Položila se do hudby a začala si užívat kroky, které její nohy prováděly zcela automaticky. S Andym byli sehraná dvojka. Stačilo jim zaslechnout první tóny skladby a oba bez domlouvání věděli, co budou tančit. Klaudii už několikrát napadlo, jestli by jí to s tímhle ramenatým opáleným cukroušem, ze kterého účastnice kurzů omdlévaly, takhle skvěle klapalo i v osobním životě. Všechny její trable s muži by se tím velice jednoduše vyřešily. Vždyť tanec je nejen souhra těl, ale zejména harmonie duší. Jenže Klaudivie cítila z Andyho duše cosi, co jí neurčitě napovídalo, že to s tou harmonií tak jednoduché nebude.

Hodila myšlenky za hlavu a pohroužila se do tance. Kolébavé swingové kroky ji uvolnily, takže brzy zapoměla i na nepříjemnost s pneumatikami. Dokonce si do choreografie přidala navíc několik ozdobiček, aby se před zelenáči vytáhla. Přitom stihla zkontrolovat i svůj odraz v zrcadle. Mikádo tmavých vlasů, které jí při tanci poletovalo kolem hlavy, jí ve třiatřiceti jiskřilo stříbrnými nitkami. Klaudivie si z přesvědčení odmítala barvit vlasy. Nosila je tak hrdě, jako by byly ze skutečného stříbra.

Po ukázce se přešlo k výuce kroků. Klaudivie si všimla, že ji Martin sleduje pohledem, ve kterém nebyl pouze zájem naučit se nové kroky. Zračil se v něm zájem o něco docela jiného. Zájem, který by se dal velice snadno přetavit v její prospěch. Jenže roky, kdy občasnými flirty zaháněla nudu a lámala jen tak z plezíru mužská srdce, byly už dávno za ní. Měla svou hrdost a věděla, že má na víc. Že se raději lovit nechá.

Mrkla po Andym, jehož široká šije se pod krátkými vlasy zaleskla potem. Co to s ním dneska sakra je? Od začátku hodiny jí připadal upjatý a zaražený jako špunt v lahvi. Když lekce

skončila, počkal, až se všichni účastníci vytratí ze sálu, a pak Klaudii jemně chytil za ruku.

„Potřeboval bych s tebou hodit řeč,“ řekl a zadíval se na ni jako kluk, který má na triku hodně, ale hodně velký průšvih.

„Cože?“ zalapala po dechu, když o dvacet minut později seděli v baru Adina. „To je nějaký vtíp, že jo? Děláš si ze mě srandu?“

„Ne, Klaudi, myslím to smrtelně vážně.“ Andymu už se provinilý výraz z tváře vytratil. „Trápil jsem se tím už dlouho a teď jsem se konečně rozhodl.“

Kludie bezradně zabloudila očima k barmanovi v černém obleku, který kousek od nich míchal koktejly. S ulíznutými vlasy a sentimentálním úsměvem jí připomínal Raoula Schránila z filmů pro pamětníky. Pozorovala šejkr v jeho ruku a přemýšlela, jak má reagovat na Andyho šokující zprávu. Jenomže na tohle se ani normálně reagovat nedalo. Kdyby to tak byl jenom špatný pokus o vtíp, přála si v duchu. Jenomže ten blázen to očividně myslel vážně.

„Kdy na to jdeš?“ obrátila se k němu.

„Příští měsíc.“

„A co naše taneční škola?“ uvažovala věcně. „Teď se nám začalo skvěle dařit, je o nás čím dál větší zájem a od září budeme mít dvakrát víc kurzů než vloni. Polovina bab se na kurz přihlásila jenom kvůli tobě. Protože seš jeden z nejlepších swingářů v republice, a hlavně seš prostě kus. A ty mi teď, kurva, jen tak mezi řečí oznámíš, že se příští měsíc necháš přešít na ženskou?!“

Poslední slovo Kludie skoro vykřikla, takže se po nich několik lidí otočilo. Andy nic neodpověděl a nechal jí prostor, aby novou informaci vstřebala. Objednal u barmana dvakrát gin fizz a jeden před ni zaparkoval. Kludie koktejl vypila na ex. Pak k Andymu opět zvedla zrak.

„A to už jako nebudeš Andrej, ale... *Andrejka*?“

Uculil se. „Jestli ti to pomůže, můžeš mi pořád říkat Andy.“

„A co tancování?“

„Budu prostě pokračovat dál. Jako ženská.“ Andy pokrčil rameny a pak se mu po obličeji rozlil blažený výraz. „Víš, já se na to vlastně těším ze všeho nejvíc. Vždycky jsem ženským záviděl, že jim tanec nabízí daleko víc možností, víc poloh, víc výrazů. Ženský tělo mi otevře úplně jiné taneční svět. Už se nemůžu dočkat, až vyzkouším všechno, co jsem jako chlap tančit nemohl.“

Klaudie ho zamyšleně poslouchala a pak se náhle z bahnatých myšlenek jako strašidlo vynořilo děsivé prožření. „Počkej, tak já už vím, jak to je. Ty mi chceš normálně dělat konkurenci! Chceš mě vyštípat z branže!“

„Prosím tě, Klaudi, jak tě něco takovýho mohlo napadnout?“ mírnil ji Andy, ale jeho taneční partnerka měla jasno.

„Nemluv na mě,“ odsekla. „Seš úplně stejnej kariérní hajzl jako všichni ostatní.“

Andy se nadechl, aby něco namítl, ale když uviděl Klaudiiny úzké, pevně sevřené rty a vzdorovitě vystrčenou bradu, pochopil, že tady už nepochodí. Objednal jí ještě jeden koktejl, zaplatil za oba a vytratil se z baru.

Sráč, pomyslela si Klaudie, když o hodinu později seděla stále na stejném místě. Byla ráda, že se Andy tak zbaběle vypařil, protože v tuhle chvíli by mu nejspíš provedla něco, po čem by chirurgickou proměnu v ženu už vůbec nepotřeboval.

Zatímco Ondřej Havelka z reproduktoru procitěně zpíval, že se jako slunečnice otáčí za sluncem, Klaudie do sebe otáčela už pátý gin fizz. Na malém parketu rozjížděly dva páry swingovou improvizaci a Raoul Schráníl leštil za barem sklenice. Klaudie tupě zírala na prvorepublikový plakát na

zdi, který sliboval, že jakýsi zázračný přípravek s názvem *Sexol* zbaví nebožáka za pouhých třicet korun padesát rychle a trvale pohlavní slabosti. Účinek zaručený, stovky obdivných dopisů. Vtom její pozornost upoutala dvojice, která právě vešla do baru. Ačkoliv byla Klaudie opilá, dokázala i v přítmí baru okamžitě rozpoznat nové účastníky svého kurzu. Martina a... *Ustřelený kecky*.

Vysoký brunet si svojí lektorky všiml také a mávl jí na pozdrav. Pak společně s maličkou zrzkou zamířili k rohovému stolků.

Možná by ten dnešní večer nakonec nemusel být taková tragédie, pomyslela si Klaudie, jejíž mozkové závity se už statečně macerovaly v litrech ginu a citronové šťávy. Přes mlhavý opar nenápadně pozorovala zamilovaný páreček v rohu Adiny. Ta štíhlou zrzka ji něčím zaujala, ale Klaudie nebyla schopna určit, zda to byla hezky tvarovaná záda nebo husté rezavé prameny, které na nich ležely tak spořádaně, jako by právě přišla od kadeřníka. V tu chvíli si všimla, že se na ni Martin dívá. Opětovala mu úsměv.

Za krátkou chvíli se zvedl a zamířil k toaletám. Když se vracel, na okamžik to vypadalo, že se u Klaudie zastaví, jenže zrzka u stolečku se po něm netrpělivě ohlédla a jeho odvaha byla tatam.

Tak fajn, pomyslela si Klaudie, seru na hrdost. Když je lovec levej, stane se z něj kořist. Role se obrátí. Zákony přírody jsou neúprosný.

Zaplatila u barmana zbývající gin fizzy a zamířila k východu. Nespěchala. Její krok byl přirozený, ale zároveň natolik vyzývavý, že devadesát devět procent osazenstva baru se za ní otočilo. Navoněný barman s visáží prvorepublikového seladona ustrnul v pohybu a s utěrkou přes ruku sledoval tu nevšední podívanou. I tančící dvojice na parketu zvolnily

tempo a ohlédly se za Klaudií. Skoro to vypadalo, jako by se uprostřed baru zhmotnila samotná Lída Baarová.

Kludie se samolibě usmála. Uživala si to rozpoutané divadlo. Tohle totiž uměla dokonale. Když chtěla, dokázala na sebe strhnout pozornost i pouhou chůzí. Na konsternovaného Martina se však záměrně ani nepodívala.

Když vyšla na čerstvý noční vzduch, mrkla na své drahé náramkové hodinky. Nemusela čekat dlouho. Po pěti minutách se za ní rozrazily dveře.

Probudila se v ložnici svého plzeňského bytu a bolelo ji celé tělo. Rozlepila oči a zadívala se vedle sebe. Takže se jí to vážně nezdálo. Včerejší den plný katastrof jí nakonec přichystal sladkou tečku. A nejspíš i dost náročnou. Kludie si z té včerejší divočiny moc nepamatovala, ale museli si dát pořádně do těla.

S námahou se opatrně zvedla z postele, aby neprobudila Martina, který s otevřenou pusou spal jako dřevo. Při pohledu na dřímajícího urostlého sympatáka, který byl zjevně o několik let mladší než ona, se něžně pousmála. Vzpomněla si na jeho maličkou pihovatou partnerku. Jak ona se jen jmenovala? A není to fuk? *Ustřelený kecky* dostaly vale. Vybavily se jí její štíhlounké boky a dlouhé vlasy, které vypadaly jako ohnivé plameny. Co na tom, že tu chudinku nechal včera v Adině nakonec samotnou a odešel s Klaudií? A že s největší pravděpodobností přišla o novou účastnici kurzu? Vyčítkami svědomí se Kludie nikdy netrápila a ani dnes ráno s tím nemínila začít.

Ze stříbřitého mikáda si umotala drdol, zabalila se do županu a potichu přešla do luxusní, vkusně zařízené kuchyně spojené s obývacím pokojem. Už delší dobu si držela dva byty, jeden v Praze a druhý v Plzni. Bylo to pro ni pohodlnější

než neustálé pendlování mezi pražskou fakultou a plzeňskou taneční školou. Dnes naštěstí chvátat nemusela, protože na fakultě přednášela až odpoledne.

Zapnula kávovar a za okamžik už seděla s kouřícím hrnkem u stolu. Z velkého francouzského okna byl odtud úchvatný pohled na centrum města s dominantou plzeňské katedrály. Klaudie zívla a snažila se poskládat si v hlavě včerejší den. Kromě vzrušujícího závěru s Martinem se v něm vyrojilo trochu víc problémů, které si žádaly řešení. Z přemýšlení ji náhle vytrhl displej mobilu, na kterém se objevila upomínka.

Ještě tohle, pomyslela si otráveně. Podívala se na velké designové hodiny na zdi a pak dost nerada vytočila číslo doktora Chmelíka.

„Dobrý den, Klaudie,“ ozval se v telefonu příjemný hlas neurologa. „Vy voláte kvůli těm výsledkům, že? Kdy se zastavíte?“

„A nemůžeme to probrat po telefonu?“ zeptala se a usrkla kávu.

„Radši bych si o tom promluvil osobně.“

Naléhavost skrytá v pozadí lékařova hlasu Klaudii zarazila. „Děje se něco, doktore? Špatné výsledky?“

„Jak říkám, nechci to řešit po telefonu,“ zaznělo znovu po krátkém zaváhání. „Ale obávám se, že pro vás nemám zrovna příznivé zprávy.“

Obžerství

Skrz tenké stěny doléhalo do šatny dunění disko hudby a řev publika. Ještě donedávna z toho Vendy pokaždé dostala šílenou migrénu, ale po desítkách absolvovaných soutěží si už začínala zvykat.

„Nemel sebou,“ napomenula dceru nervózně a pokoušela se jí natupírovat vysoko vyčesaný culík. Pak vytáhla z dětského růžového kufru sprej, několika pohyby ho natlakovala a spustila na vyčesané vlásky sprchu třípytek. Šatnu zaplnil blyštivý aerosol a několik opodál stojících holčiček se rozkašlalo.

„Fuj, mami! Už je to hotový?“ prskala pětiletá Janička a netrpklivě pérovala na hubených nožkách.

„No tak už běž, prosím tě,“ vzdala další úpravy Vendy a vlepila své nejmladší dceři pusu. „Tak držíme palce, kóčo, ať máte zlato. S řaťkou to všechno natočíme.“

Holčička už poslední slova pravděpodobně neslyšela, protože se vrhla do houfu malých tanečnic, které byly jedna jako druhá oblečené do flitrových kostýmů. Vendy si nenápadně otřela hřbetem ruky slzu, která se jí proti její vůli drala do oka, a pak se rychle vytratila ze šaten. Chodbou zamířila do sálu, kde kravál z reprobeden a řev lidí zesílily na maximum. Rozhlédla se po zaplněném hledišti. Aleše nemusela naštěstí dlouho hledat.

S praštěným nápadem, že bude dělat maskota taneční školy, ve které holky tancovaly, přišel její muž asi před rokem. Vendy musela uznat, že to občas skýtalo nesporné výhody. Tak například měli na soutěžích vždycky nejlepší místa na sezení hned pod porotou. Nemuseli platit vstupné a ve frontách na občerstvení je ostatní rodiče s radostí pouštěli před sebe. Neustále se s nimi někdo fotil a holkám se to nesmírně líbilo. A v neposlední řadě Vendy nemusela svého manžela nikdy hledat, protože v plyšovém kostýmu dvoumetrového duhového jednorožce s velkým nápisem *Dance Unicorn* na hrudi byl prostě nepřehlédnutelný.

„Jsem nervóznější než Janička!“ zařvala na Aleše v odpovědi na jeho tázavý výraz, který spíš jen tušila v úzkém průzoru pod koňskou plyšovou tlamou.

„Janča to zvládne, je přece po tobě,“ řekl Aleš a konejšivě ji poplácal po zádech kopytem, takže Vendy málem sletěla do spodních řad.

„Jsem z toho prostě naměkko,“ přiznala a měla pocit, že se zase rozbrečí. Tanečních soutěží s osmiletou Johankou a desetiletou Justýnkou absolvovaly už desítky, ale dnešní den byl výjimečný v tom, že kromě dvou starších holčiček dnes poprvé soutěžil i benjamínek rodiny.

To už ale moderátor uvedl nejmladší věkovou kategorii a Vendy se udělalo mdlo. Na parket za obrovského aplausu přiběhly čtyř-, pěti- a šestileté holčičky v blyštivých oblečcích a zaujaly přesně stanovené pozice. Pak se z reproduktorů rozduňela disko hudba, barevná LED světla se epilepticky rozblíkala a Aleš začal divoce skandovat.

Nejmladší tanečnice ovládly parket a publikum je nadšeně povzbuzovalo. Holčičky po parketu lítaly jako odpálené petardy a předváděly hvězdy, roznožky i provazy. Culíky a třásně poletovaly na všechny strany a matky na ochozech ječely jako smyslu zbavené. Když zběsilá tříminutová disko choreografie skončila, odměnil udýchané holčičky bouřlivý potlesk, ve kterém Aleš coby neodolatelný maskot vyprovokoval tři mexické vlny.

Ten den si ze soutěže přivezly všechny tři holky zlatou medaili.

Večer stála Vendy v koupelně před zrcadlem a prohlížela si svoje tělo. Pořád jí přišlo neuvěřitelné, jak moc se za pouhých deset let vlivem mateřství a rodinného života změnilo. A přitom byly změny během jednotlivých roků nenápadné, takřka nepostřehnutelné. Dalo by se říct téměř kontinuální. Ano, to je to správné slovo, pomyslela si. *Kontinuální špekatení.*

Aby však k sobě byla upřímná, nikdy nepatřila mezi vyložene hubené děti, radila se spíš do kategorie „metráček“. Nejvíc

ji vytáčela babička, když ji pokaždé chlácholivě uklidňovala, že není hubená ani silná, že je prostě taková *akorát*. Vendy se při zaslechnutí toho slova dodnes ježily všechny chloupky na ruce.

Nicméně jestli tenkrát byla *akorát*, dnes už rozhodně *akorát* nebyla. Vendy zajímalo, co by asi o její momentální tělesné konstituci vyřkla babička, kdyby už několik let nebyla na pravdě Boží. Nejspíš by prohlásila, že pokud by nastala válka a hladomor, bude mít Vendulka alespoň slušnou šanci na přežití.

Vendy se už nevydržela dívat kruté realitě do očí a raději se nasoukala do modré noční košile s nápisem *Frozen* na hrudníku, kterou jí koupily její dvě starší holky k narozeninám. Kartáčem si rozčesala dlouhé tuhé vlasy, které si už několik let barvila na tmavě červenou, a vydala se do ložnice.

Aleš ležel v posteli a četl si knížku o chladných zbraních středověku. Vendy si vlezla vedle něj a přikryla se. Chvilí zamýšleně pozorovala svoje palce u nohou, které jí vyčuhovaly zpod peřiny. Kývala jimi ze strany na stranu, jako by se odhodlávala něco říct.

„Víš, na co jsem si dneska vzpomněla, když jsem holky viděla tancovat?“ nadhodila nenápadně a hned i odpověděla: „Jaký to bylo tenkrát, když jsme se poznali...“

„Rozhodně divočejší než teď,“ zabručel Aleš, aniž vzhlédl od stránky.

„Na co ty hned nemyslíš?“ obvinila ho. „Já nemyslím konkrétně *to*... Myslím tu dobu, kdy jsem tancovala s Lukrécieí. Skoro každý víkend jsme někde vystupovaly – hrady, zámky, poutě, plesy. Jo, to byly časy.“

„To už je ale fakt hodně dávno. Deset let?“

„Nemusíš mi pořád připomínat, že jsem stará,“ odsekla. „Ale máš pravdu,“ připustila po chvíli, „je to už pravěk. Dneska místo toho vozíme po vystoupeních naše děti.“

Aleš konečně odlepil oči od knihy, sundal si brýle a zadíval se na svoji ženu. „Chtěla jsi, aby tancovaly jako ty, tak se holt musíme obětovat. Já jsem si taky původně představoval, že budeme mít tři kluky a já si z nich postavím šermířskou družinu. Místo toho obrážím taneční soutěže převlečené za velkého duhového jednorožce a fotím se s bandou hysterickéjch matek.“ Odložil knihu a sjel očima na Vendinu bujnou hrud', která se schovávala pod obrázkem Elsy a Anny z Ledového království. Pohled ho evidentně zaujal, protože se přisunul blíž a něžně pohladil Elsu po tvářičce.

„Venoušku, co kdybychom to zkusili ještě jednou?“ zašeke-
mral. „Alespoň jedno jediný, malý, úplně titěrný šermířátko
si uděláme,“ šišlal a přitulil se k obrázku Elsy tak blízko, že
kdyby byla skutečná, musela by zrudnout a vlepit mu facku.

Vendy mu zajela prsty do krátkých vlasů a zadívala se
na něj. Najednou ale místo svého brýlatého světlovlasého
šermíře, za kterého se před jedenácti lety pyšně provdala,
uviděla obrovského plyšového jednorožce s růžovou hřívou,
který v její představě zařehal a drcnul ji tlustým zlatým ro-
hem do žeber.

„Promiň, mě dneska po tý soutěži děsně bolí hlava.“ Jemně
se odtáhla a v duchu proklínala svoji bujnou fantazii.

Aleš se zklamaně zadíval na Elsu s Annou, pak jen pokrčil
rameny a vrátil se ke knize. „Abych nezapomněl, v sobotu
máme s klukama trénink,“ oznámil po chvíli.

„Už zase?“ podivila se Vendy.

„Jak už zase? Máme tréninky dvakrát do měsíce, jako
vždycky.“

Hm, musíme se obětovat, pomyslela si Vendy nakvašeně
a přitáhla si peřinu k bradě.

— — —

Přes týden a někdy i o víkendech Vendy pracovala ve svatebním salonu. Původně tam chodila jako výpomoc, ale když bývalá majitelka nečekaně zemřela, odkoupila od pozůstalých veškeré vybavení a začala ho provozovat sama pod novým názvem Salon Wendy. Brzy se z obyčejné půjčovny šatů stala plnohodnotná svatební agentura. Ačkoliv lidí se hrnulo do chomoutu stále méně, práce měla Vendy pořád dost. Protože ti, co se rozhodli do toho praštit, byli obvykle odhodláni utratit za svůj den D astronomické sumy.

„Hele, neodstává mi to tady?“ Laura se kriticky zahleděla do svého výstřihu.

„Tak já to tady trochu zaberu,“ navrhla Vendy a založila bílou látku svatebních šatů v Lauřině podpaží. „Máš do toho prostě moc malý kozy.“

„Nechceš mi půjčit ty svoje?“

„Hm, ale špeký si vezmi s nima,“ odtušila Vendy a s odstupem si prohlédla model úzkých našasených šatů na dokonalé siluety svojí kamarádky. Pak poslepu hmatla na stolek a polapila zpola sněženou krabici čokoládových bonbonů. „Stejně, Lauri, jak ty to děláš, že seš pořád tak hubená?“ zeptala se konverzačním tónem a nabídla jí bonbon.

„Díky, já nechci,“ odmítla Laura a sledovala kamarádku, jak se cpe zbylým obsahem bonboniéry. „Musím si teď držet linii. Pořád mám strach, aby mi to s Teodorem klaplo.“

„Proč by to nemělo klapnout?“ zeptala se Vendy s plnou pusou čokolády.

„Vždyť víš, jak to vždycky dopadne,“ povzdechla si Laura. „Pamatuješ na Leoše, co jsem s ním chodila minulou zimu?“

„To je ten, co jsi mu omylem skřípla nádobíčko do zipu od poklopce? Tak s tím už by to stejně za nic nestálo,“ mávla rukou Vendy a mrskla prázdnou bonboniérkou do koše.

„Nebo Pavel... ten herec.“

„No tak mu trochu blafnul byt, ježišmarjá,“ rozhodila Vendy rukama. „To se přece občas stane každému, že zapomene vypnout sporák. Vzal to na můj vkus až moc tragicky.“

„Musel se přestěhovat.“

„Změna je život,“ opáčila rázně Vendy. „A vůbec, nedělej z toho tragédii, nejsi Shakespeare. Všechno dobře dopadne a s Teodorem to bude svatba jako řemen. A už ty šaty sundej, ať si je nezapotíš.“

Laura se začala za pomoci kamarádky soukat z obtažených šatů velikosti S. „A co Aleš, hlídá holky?“ zajímala se.

„Holky hlídá babička. Aleš jel na trénink s šermířema.“ Vendy se mrzutě zadívala z okna, za kterým bylo nádherné sobotní dopoledne. Záviděla mu. Strašně mu záviděla, že si svůj koníček v jejich vztahu dokázal po dlouhé roky obhájit.

Laura sledovala její zadumaný výraz a zapnula si podprsenku. „A ještě máte ten... problém?“ zeptala se opatrně.

„Aleš žádnéj problém nemá,“ opáčila Vendy a pečlivě pověsila svatební šaty na ramínko. „Ale ze mě se stává čím dál větší frigida,“ vzdychla a roztrhla staniol nové bonboniéry.

Lehkomyslnost

Moderně zařízená čekárna soukromé andrologické ambulance zela prázdnotou. Laura seděla v sesterně a na monitoru počítače si prohlížela krajkové podvazky pro nevěsty. Vyhlédla si jeden saténový s širokou smetanovou krajkou a modrými hortenziemi. Byl sice hříšně drahý, ale Teo to jistě rád zaplatí, pomyslela si a klikla na tlačítko *do košíku*. Na okamžik v ní hryzlo svědomí. Ale copak jí sám neřekl, že chce, aby jejich svatba byla do všech detailů dokonalá? Přece není žádná zlatokopka, prostě jen měla kliku, že zase narazila na

chlapa při penězích. Byla přesvědčená, že to nebyl záměrný výběr, ona prostě tyhle vymodelovaný pracháče přitahovala.

Náhle ji z úvah vytrhlo nesmělé zaklepaní. Rychle shodila okno prohlížeče na lištu a šla otevřít dveře do čekárny. Před nimi postával starší muž a v rukou svíral prázdný plastový kelímek. S nevinným výrazem si sestřičku velmi zaujatě prohlížel.

„Copak, pane Čechuro, potřebujete s něčím pomoci?“ usmála se Laura vlídně.

Muž si odkašlal a zrudl. „Neberte si to nějak špatně nebo snad osobně,“ koktal, „jen jsem se... potřeboval jsem se trochu...“ zarděl se a zadíval se na její pěkný výstřih. „No, já myslím, že už to půjde.“ Stiskl kelímek a odšoural se pryč.

O pár minut později se rozletěly dveře ordinace a do sesterny vešel doktor Obšil. Byl to snědý šlachovitý šedesátník s holou hlavou a rozvláčnými, téměř gumovými pohyby. „Pan Čechura ještě není?“ podivil se.

„Myslím, že každou chvíli bude,“ usmála se Laura a mrkla otevřenými dveřmi do čekárny. Na potvrzení jejích slov se rozrazily dveře malé tajemné místnosti hned vedle záchodů, do které Laura nikdy nechodila. Nacházela se v ní pohovka s televizí a celá řada časopisů, dévédéček a jiných podivných věcíček, o jejichž účelu raději nechtěla nic vědět. A na prahu tohoto satanova doupěte právě stanul starý pán a triumfálně svíral kelímek v ruce. Podle jeho potem zbroceného čela se dalo soudit, že má za sebou heroický výkon.

„No výborně,“ zabručel doktor Obšil a bez mrknutí oka si od pacienta vzal kelímek. „Lauro, vezměte pánovi ještě krev na testy.“

Vysílený důchodce při pohledu na pohlednou sestřičku, která začala rozbalovat injekční stříkačku, znovu pookřál, ochotně se usadil na židli v sesterně a vehementně si vytahoval rukáv. O dost méně nadšená Laura, jejíž růžové tváře

najednou získaly nezdravě zelený nádech, k němu přistoupila a třesoucími se prsty mu začala ohmatávat žíly na předloktí. Doktor Obšil ji s chladným výrazem pozoroval, a když rozklepaná sestřička konečně našla místo vhodné k odběru, vzal jí injekci z ruky a k nelibosti pacienta ji zapíchl do žíly sám.

„Kdy vlastně máte tu svatbu, Laurinko?“ zeptal se, zatímco se ampulka pomalu plnila krví.

„Už za tři týdny, pane doktore.“

„Ten váš nastávající chlap má sakra štěstí, když si bere takovou krasavici,“ podotkl pan Čechura.

„Štěstí, o kterém se mu ani nesnilo,“ ušklíbl se doktor Obšil.

„Je to slavnej hudební producent,“ řekla pyšně Laura, aniž postřehla ironii v lékařově hlasu. „Pracoval s Karlem Gottem, Ewou Farnou i Pokáčem.“

Doktor Obšil se na ni skrze brýle shovívavě zadíval. „Laurinko, vy víte, že já už dvacet let zatvrzele abstinuju, ale jestli vy se skutečně provdáte, tak vám tady svatosvatě slibuju, že se opiju jako Dán,“ prohlásil a vytáhl jehlu z žíly.

Teodorova dlaň sjela po Lauřině opálené noze. Venku panovalo svěží ráno, do okna koupelny se dralo slunce a prosvětlovalo místnost obloženou velkými mramorovými dlaždicemi. Laura se v krátkém župánku opírala zády o umyvadlo a ruce měla obtočené kolem krku svalnatého blondáka. Dívala se mu do průzračně modrých očí, ze kterých se jí vždycky podlamovala kolena. Z jeho očí a taky z částek na jeho bankovních účtech.

„Čím víc se to blíží, tím víc jsem z toho nervózní,“ svěřila se mu nesměle.

Teodor překvapeně nadzdvihl obočí. „Z čeho, prosím tě?“

Laura se mu začala probírat světlými vlasy, jako by v nich hledala vhodná slova. „Vždyť víš. Pořád mám strach, že se něco

pokazí. Jsem děsnej tragéd. Někdy mám pocit, jako bych ty katastrofický situace přitahovala.“

Teo jí vzal hlavu něžně do dlaní. „Bejby, ty nejsi tragéd. Ty jsi jenom úžasně praštěná a roztomile bezprostřední holka. Pro mě jsi *dokonalá*. A proto si tě taky chci vzít,“ řekl, měkce ji políbil, a aby trochu odlehčil přeslazenou romantičnost situace, plácl ji po zadku a odešel z koupelny.

Laura se otočila, opřela se o umyvadlo a zadívala se do zrcadla. Teď to za žádnou cenu nesmím posrat, pomyslela si a zhluboka se nadechla. Praštěná a bezprostřední. To je přesně ono, takovou mě chce. Pak jí zrak sjel na ručník, který Teodor nechal ležet na okraji široké skříňky umyvadla. Usmála se svému nápadu, uchopila ručník a vyrazila z koupelny.

„Yee-haw!“ vykřikla a rychlými pohyby roztočila ručník nad hlavou. Pak ho jako laso vrhla na Teodora, který k ní seděl otočený zády. Bílá froté látka mu přistála přímo na hlavě.

K Lauřině zděšení se však její nastávající nezačal chechtat, ani nehodil ručník zpátky po ní, ani se na ni nevrhl, aby ji přímo na holé podlaze prudce a smyslně pomiloval. Místo toho se chytil za hlavu a zařval jako tygr.

Vyplašená Laura se k němu rozběhla, ale Teodor ji vztekle odstrčil. Serval si ručník z hlavy a teprve teď blondýnce došlo, co předtím na židli dělal. Z ucha mu totiž trčela hluboko vražená tyčinka na čištění uší.

Teodor se na svou nastávající zadíval rudýma očima a ve tváři se mu zračila ukrutná bolest. „Ty seš taková *kráva!*“ zařval na ni.

„To si děláš prdel! Takže ty jsi mu uchošťourou protrhla bubínek?“ Vendy se držela, aby se nezačala chechtat.

Zoufalé Lauře se rozpíjel make-up a ve slaných slzách se rozpouštěla řasenka, modré stíny i všechny její sny o dokonalé